

Tittel: Tekst for teatret

Ingress: Norsk Dramatikk Festival 2006 er over. Årets program bøy på alt fra befriende godt, til provoserende dårlig teater.

Av: Elisabeth Leinslie

Norsk Dramatikk Festival 2006
Det Norske Teatret 20.juni

Tre dager med ny norsk scenetekst inspirert av Ibsen stod på plakaten på Det Norske Teatret denne uken. Forestillinger, registunts, lesninger, videoer, radioteater, samtaler og debattforum.

Dagsavisens utsendte så følgende forestillinger: ”Karrierekonstruktivisme eller free your fucking mind” av Julian Henning von Gärtner Blaue, regi Tore Vagn Lid. ”Kongen” av Vetle Lid Larsen, regi A.C.Øiamo-Holsen. ”Sneglegutten” av Lars Vik, regi Geddy Aniksdal. ”Testen” av Maria Tryti Vennerød, regi Kai Remlov. Og ”Ei Hundenatt” av Einar Scwenke, regi Jon Tombre.

Et av poengene med dramatikkfestivalen er at publikum kan se forskjellige regissørers tolkninger og sceneløsninger på den samme teksten. Dessverre gikk jeg glipp av denne muligheten i år, men tidligere års dramatikkfestivaler har gitt meg mange bra og lærerrike opplevelser med dette.

Institusjonskritikk

”Karrierekonstruktivisme eller free your fucking mind” var et harselas av en institusjonskritikk mot bl.a. kulturrådet, likestillingsrådet, pornoindustrien, teatret og akademia.

Seks Ibsen-karakterer er på jobbintervju innen noen av de nevnte institusjonene. Referansene til både Ibsen og dagens kultur var mange. Poengene kom som perler på en snor, og det ble sparket i uttalige retninger. Men det ble sjelden ubehagelig og farlig satire ut av dette, snarere en vill komedie med mye situasjonskomikk. Vi lo og nikket gjenkjennende til kritikken – og forhåpentligvis vil ettertanken sparke litt hardere enn forestillingen.

Forestillingen var på en måte også kritisk til festivalen den spilte på. Festivalen bygger nemlig ”på en overbevisning om at teksten representerer den viktigste kraft- og fornyelseskilden for teaterkunsten”. Mens i ”Karrierekonstruktivisme eller free your fucking mind” var musikken, scenografien og kostymene, sang, bevegelse og rytme også svært viktige virkemidler. Noe vi ser i mange forestillinger innen samtidsteatret.

Festivalens overbevisning om tekstens hegemoni i teatret er utdatert og burde revurderes. Visstnok er dette en dramatikfestival og visst er teaterteksten viktig, men om den er viktigst har vært svært omdiskutert i over hundre år.

Familiedrama

I ”Testen” møttes en far og datter for å åpne konvolutten hvor svaret på en farskapstest ligger. Her fant vi med andre ord referanser til Villanden. Faren fremstod som umoden og kjip, men datteren var ikke stort bedre. Hun lurte han bevisst inn i en knipe. Hun vred han som en gammel klut. Full av stille aggresjon og ungdommelig opprør. Det merkelige var at ikke faren forstod hvilket spill datteren holdt på med. Men han kjente henne dårlig – han reiste fra dem, og nå kom hennes hevn. Regien var både gjenkjennelig og enkel, men virkningsfull. Den fremhevet og underbygde intensiteten i situasjonen mellom far og datter.

”Kongen”, ”Sneglegutten” og ”Ei Hundenatt” fremstod som svakere forestillinger. Tekstene omhandlet også ulike familiekonflikter og var fine, men ikke eksepsjonelle. Kjedelige og tidvis direkte dårlige regigrep senket teateropplevelsen ytterligere.

Castingen er også et tema som melder seg. Flere av de fem produksjonene jeg så kunne tjent på en nøyere utvalgt rollebesetning, da det ofte skortet på skuespillernes beherskelse av spillestilene regissørene anvendte.

Festivalstemning?

Å kalle denne festivalen for en festival er på en måte litt overdrevent. Visst er det en teaterfaglig festival, men noe lignende hva man forventer av festivalstemning var ikke å oppdrive. Folk gikk stille i dørene, nærmest hvisket i gangene. Og musikken, teaterstuntene og festivalserveringen i foajeen glimret med sitt fravær.

Neste år er det snakk om at dramatikfestivalen skal arrangeres som en del av samtidsfestivalen. Forhåpentligvis er det en kontekst som vil frembringe festivalfølelsen. Muligheten for at dramatikfestivalens agenda drukner i samtidsfestivalens, og blir stående igjen som et dårlig alternativ til de andre forestillingene, er i tilfelle en problemstilling det bør tas hensyn til.